

grele. Dar Sfântul spune: să nu vrei imediat desfătarea, bucuria, să nu vrei să redobândești de îndată dreptatea de la început, pentru că ai zdrențuit-o. Acum călătoria ta, cărarea ta sunt durerile și, după mulțimea durerilor tale, vei primi isihia, pacea și harul (cf. Psalmi 93, 19). Omul însă, în timp ce el însuși e de vină pentru că păcătuiește, în timp ce spune de fapt: „*Depărtează-Te de mine, Dumnezeu!*” (Iov 21, 14), atunci când se întoarce, are pretenții de la Dumnezeu, vrea totodată și restaurarea lui. Dacă Dumnezeu ar face asta, ar fi pierdută orice nădejde de mântuire și omul ar ajunge un monstru. Singurul lucru care-l poate face ceară topită și tămâie bineplăcută înaintea lui Dumnezeu sunt durerile, osteneala.

Primește deci osteneala, deoarece tu singur ai adus-o în existența ta! Nu te feri de osteneli, pentru că altfel nu găsești odihnă, bucurie, pace. Când vei osteni, cum zic Psaltirea și Părinții, vei primi degrabă pe Sfântul Duh, tihna privegherii și a păcii, odihna isihiei. Fii sigur – zice Dumnezeu – că îți va fi dată isihia de îndată ce sufletul tău va fi pregătit! Atât timp cât nu ți-o dau, înseamnă că nu ești pregătit. Dacă ți-o voi da, îți va fi spre pierzanie. Tu luptă-te, pentru că acum înfățișarea ta înaintea Mea sunt neîncetatele tale osteneli! Acesta este martiriul tău, aceasta este calea ta.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetrul**, *Tâlcuiri la canoanele monahale ale sfinților Antonie, Augustin și Macarie*, Editura Egumenița, 2015

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 30 martie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 1 aprilie	18:00	Cateheză: Slujirea Sfintei Liturghii între tradiție și inovații → Invitat: Pr. Arhim. Chiril Lovin (Mănăstirea Antim)
Sâmbătă 3 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților
	17:00	Vecernia și Litia
Duminică 4 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

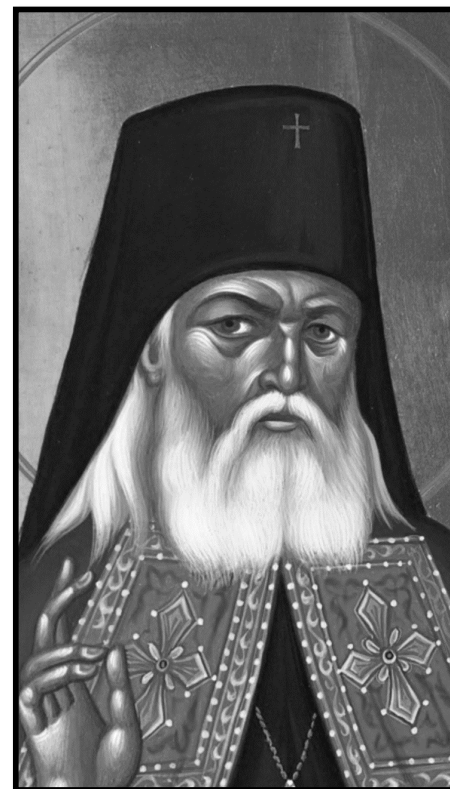

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele,
ca să păzesc cuvintele Tale.” – Ps. 118

Nr. 383 / 28 martie 2021

TÂLCUIRE LA RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

PARTEA A II-A

„Doamne și Stăpânul vieții mele! Duhul iubirii de stăpânire nu mi-l da mie!”

Vedeți cât de potrivnică duhului Evangheliei, duhului smereniei, este iubirea de stăpânire – patima de a avea influență, patima de a ocupa primul loc. Iar ea îi stăpânește pe toți, nu este om care să nu fie molipsit de ea, nici măcar copiii mici. Știm cum se întâmplă în jocurile copilărești: iese în față un puștan, începe să comande, pe urmă le dă ordine tuturor și e gata să sară la bătaie dacă-i contestă cineva întâietatea. Chiar și în mănăstiri, chiar și între sihaștri, unde n-ar trebui să fie iubire de stăpânire, unde toți ar trebui să-și amintească porunca de a fi slugă tuturor, chiar și acolo îi subjugă pe oameni iubirea de stăpânire, deși

SFÂNTUL
LUCA AL CRIMEEI

1877 - 1961

într-o formă ascunsă. Cei supuși de ea nu caută întâietate în ochii celorlalți, ci se străduie să o dobândească prin post și priveghere peste măsură. În viața lumească patima aceasta îi stăpânește pe toți: toți caută poziții înalte.

Rugați-vă împreună cu Efrem Sirul pentru izbăvirea de greaua patimă a iubirii de stăpânire. De această patimă să ne izbăvească pe toți Domnul Iisus Hristos. Amin.

„Doamne și Stăpânul vieții mele! Duhul grăirii în deșert nu mi-l da mie!”. Capacitatea noastră de a vorbi ne face asemănători într-o măsură însemnată cu Dumnezeu Însuși. Dumnezeu a făcut prin cuvânt întreaga lume: cuvântul dumnezeiesc are o putere uriașă. Care este puterea cuprinsă în cuvânt? Să nu credeți că vorba ieșită din gură se destramă în văzduh și că din ea nu rămâne nimic. Nu este așa! Ieșind din gura noastră, cuvântul produce întotdeauna un efect extrem de profund asupra oamenilor din jurul nostru și chiar și asupra celor aflați departe. Orice cuvânt bun, înțelept, trăiește în inimile oamenilor și aduce roade bune pentru mulți ani. Orice cuvânt rău de clevetire, minciună, vorbire de rău – trăiește, de asemenea, vreme foarte îndelungată, se cuibărește în mințile și în inimile

oamenilor de aproape și de departe, le dirijează gândurile, dorințele. Auzind cuvintele noastre rele, se otrăvesc cu ele, se iau după ele și răspândesc, la rândul lor, cuvintele la fel de rele, de otrăvite. Cuvintele sunt vii, se propagă ca niște unde radio, se propagă prin spațiu și intră în inimile și în mințile oamenilor. Cuvintele reprezintă o putere uriașă, care îi unește sau îi dezbină pe oameni: îi unește când cuvântul este plin de dreptate și adevăr, îi dezbină când este plin de clevetire și de răutate față de oameni. Iată cât de mare, cât de adâncă este însemnătatea cuvântului omenesc!

Cu toții ați întâlnit în viață destui oameni, mai ales femei, care pălăvrăgesc, pălăvrăgesc și iar pălăvrăgesc la nesfârșit fără ca limba lor să obosească: turuie, turuie, turuie întruna. Ei vorbesc numai deșertăciuni, lucruri de care n-are nevoie nimeni. Și Efrem Sirul se roagă lui Dumnezeu să-l izbăvească de grăirea în deșert. El se temea de cădere, se temea ca nu cumva să-l piardă limba sa, pe când acești flecari nefericiți nu au nicio teamă. Voi știți că de multe ori oamenii îi rabdă („Ei, flecăresc, lasă-i să flecărească”), și lor li se pare că sunt ascultați cu plăcere, nu știu că toți se simt în adâncul inimii împovărați de ei. Atât de mare este răul grăirii în deșert, pe care îl

pricinuesc limbuții cu palavrele lor. Dacă limba trăncănește și vorbește în deșert, gândurile hoinăresc, fără să se concentreze asupra vreunui lucru profund, adevărat, important; rătăcesc încolo și înapoi fără nicio țintă, așa cum rătăcește un prăpădit de câine vagabond dând din coadă. La fel e și cu simțămintele lor, și cu orientarea dorințelor lor, activității lor: totul e deșert, nimicnicie. Sufletul flămânzește, omul se face respingător celor din jur, iar sieși își pricinuesc o vătămare foarte grea. Iată însemnătatea grăirii în deșert.

Dacă patima grăirii în deșert este atât de grea, cum să scăpăm de ea, ce să facem cu limba noastră neînfrânată? Trebuie să facem ca Efrem Sirul: să ne rugăm lui Dumnezeu pentru izbăvirea de această patimă, și Domnul Iisus Hristos ne va împlini cererea. Trebuie să fim extrem de atenți la noi înșine, să dobândim deprinderea de a observa ce spunem, de a ne ține limba în frâu. Nu dați voie limbii să flecărească. Amintiți-vă seara ce ați spus ziua, amintiți-vă dacă nu cumva ați trăncănit, dacă nu ați jignit pe cineva, dacă n-ați mințit, dacă n-ați umblat cu pâra. Dacă vă veți însuși această deprindere, vă veți obișnui să urmăriți fiecare mișcare a limbii voastre și s-o înfrânați.

Sursa: **Sfântul Luca al Crimeei, Tâlcuire la Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul**, Editura Sophia, 2014

**PĂRINTELE EMILIANOS
SIMONOPETRUL**

1934 - 2019

NU TE FERI DE OSTENELI

Isihia este atmosfera lăuntrică și exterioară a omului duhovnicesc, pacea, luminarea inimii, care strigă plină de încredințare, dintru adâncuri: „Ava, părinte!” (Galateni 4, 6). În inima noastră este Dumnezeu Însuși. Acolo mărturisește și Își descoperă prezența și dumnezeirea Sa.

Isihia, pacea sufletului, puțința ca cineva să-L trăiască pe Dumnezeu în mod liniștit au fost pierdute prin păcat. Omul nu mai găsește nicăieri isihie, nici în chilie, nici la rugăciune. Se roagă și simte că rugăciunea nu-i este auzită de Dumnezeu. Și atunci nu-și află odihna nici în singurătate, nici în societate. Desigur, societatea nu odihnește niciodată. Numai simțirea unității trupului unic al lui Hristos poate să ne odihnească. Astfel, omul se chinuie neîncetat și strigă: „Om nenorocit ce sunt!” (Romani 7, 24). Ostenelile i se par